

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

НЕЧИСТА СИЛА

chitanka.info

Към воденицата тичаха хора. Задъхани, изплашени, с червени лица.

— Дядо Петко уловил таласъм!

— Не думай! Къде?

— В брашното!

— Ами кога?

— Снощи!

Седи дядо Петко на ниско трикрако столче пред прага на воденицата, дълбоки бръчки дълбаят челото му. Гледа той унесено далечните облаци по небето и гърдите му дишат тежко. А двете стари върби отсреща люлеят леко клоните си, листата на трепетликата играят като пеперуди. Шуми реката, разбива се водата ѝ о камъните, грее слънцето, цвърчат врабчета из нажежения въздух.

— Какво е станало бе, дядо Петко? Де е таласъмът? — питат и разпитват хората, а старият воденичар седи навъсен и дума не продумва.

— Ето! Ето! — вика един и сочи с ръка към върбите. Спущат се нататък хората, спират се и гледат. Ужас свива сърцата им.

Под върбите стои вързан с кучешка верига един страшен звяр: черен като въглен, с дълга лисича опашка и с рог на главата. Изпънала се проклетата гад на нозете си, ще скъса веригата. Из устата ѝ изскочили зъби като клинове, червени искри святкат из очите ѝ.

— Брей, нечиста сила! — говори Найден кръчмарят и плюе от погнуса, а една бабичка с восъчно лице се кръсти и шъпне името на света Богородица.

Изправя се дядо Петко на кривите си нозе и закретва с бавни крачки към събралите се. Бялата му коса лъщи на слънцето.

— Та и такива работи има по божия свят — подхваща той и хвърля мрачен поглед към нечистата сила.

Думите му омагьосват хората. Заобикалят го те и го гледат с отворени уста.

— Седя си нощес във воденицата — разправя старецът — и по едно време съм задрямал. Както седя така и си дремя, слушам — нещо драще на вратата и курлюка като мисир. Отварям очи, ослушвам се: няма нищо. Задрямвам пак — пак почва да се драще, ама тоя път вече по-силно и вратата се тресе. Скачам аз, отивам до прозореца и гледам вънка. Над върбите изгоряла една месечина, заплела се сякаш в клоните.

Ръка да протегнеш и ще я уловиш. Каква ли ще е тая работа, си мисля аз, и току някой пита над ушите ми: „Дядо Петко, дядо Петко, имаш ли прясно брашно за погача?“ Смръзна се сърцето ми, такъв страх ме хвана. Стоя като закован, а гласът все пита в ушите ми: „Прясно брашно за погача, прясно брашно за погача, прясно брашно за погача.“ И като пита — курлюка като мисир, сякаш човек се смее. Притъмня ми на очите, ви казвам. Нейсе, поокопитих се малко, че като грабнах кобилицата! Харно, ама някой я издърпа из ръката ми и я запрати чак при чувалите. Тупна нещо на земята и в нозете ми се претърколи едно черно кълбо. То бяга — аз го гоня, то бяга — аз го гоня. Като видя дяволската гад, че ще я хвана, праметна се, подскочи като котка и хоп — в сандъка с брашното. Хвърлих се отгоре ѝ, а тя се мушна чак на дъното, брашното кипна и почна да ври като живо. Пищи проклетият му звяр, та кънти воденицата от писъка му. Разкърва ми ръцете. Най-после стиснах го като яре за гушата и го измъкнах от сандъка. Страшно нещо. Насмалко щях да го изпусна, като го видях.

Простира дядо Петко жилестата си ръка и хората се взират в нея. Зее на ръката дълбока рана, посипана с тютюн.

— Я виж! Като от бясно куче!

— Какво ти бясно куче, вълк — само вълк ще те ухапе така, че докато си жив да носиш белег от зъбите му.

— Слушай, дядо Петко, с таласъм шега не бива. Я земи, че му свети маслото. Няма да го държиш за дамазлък, я! — казва един селянин с изгоряло лице и скръцва със зъби.

А таласъмът се върти около опашката си и хапе старата ръждясала верига, над късия му рог между ушите мъждее алено пламъче.

Ето го, задава се из трънаците горският Иван Фъртуната с дълга кремъклийка през рамо. На устата му дими цигара.

Пристъпя той и пита с тежък глас:

— Какво сте се събрали като на панаир? Какво има?

— Таласъм!

— Таласъм ли? Я чакайте!

И горският сваля кремъклийката от рамото си. Дръпват се хората и му отварят път. Излиза той напред и почва да кашля тежко.

Не е виждал Иван Фъртуната такова нещо. Цял ден ходи из горите, всякакви зверове са се изпречвали на пътя му, ама такъв — с

рог на главата, не е и сънувал. Дига той ръка, сваля опълченския си калпак, чеше се по тила и тежкия му глас омеква:

— Къде го хванахте бе? Гледай ти, какво чудо!

— Улових го във воденицата — казва дядо Петко.

— Ами какво ще го правиш сега?

— Че де да знам. Вързал съм го — стой — отвърща воденичарът.

— Да извикаме поп Йордан да прочете евангелието — обажда се бабичката с восъчното лице. Може светите думи...

— Светите думи ли? Ами тая пушка да не е за чавките! — казва горският и отстъпва крачка назад. Слага той кремъклийката под брадата си и се прицелва с едно око.

А таласъмът се изблещил срещу цевта, сякаш се смее — очите му ще изхвъркнат навън.

Щракна кремъклийката, изпраця като счупена дъска, политна горският назад и падна на гърба си.

Седи си таласъмът, вързан за веригата, разтворил уста и курлюка като мисир. А в ушите на събралите се отеква грозен смях, тресе се земята под нозете им.

— Не го лови куршум — казва Иван Фъртуната и се дига като попарен.

— Да го убием с камъни! — рече Найден кръчмарят, па се наведе, взе един камък и го хвърли върху таласъма.

Изви се камъкът и прехвърча високо над върбите.

И пак изкурлюка нечистата твар и пак отекна в ушите на хората грозният смях.

— Дайте дърва да запалим огън! — викна някой.

— Вярно, да запалим огън! Дайте огън!

— На пепел да стане!

— Костите му на въглен да се обърнат!

Разтичаха се селяните насам-натам, събраха дърва, накубаха тръне, запалиха огън край върбите и таласъмът почна да цвърчи и да се пържи в пламъците.

Дигна се черен дим, разнесе се смрад, стана тъмно, задуха вятър, заскърцаха върбите, сякаш по клоните им увиснаха обесени.

Всички стоят като вкаменени и никой не може да проговори дума. Нещо ги стиска за гърлото, треперят нозете им, побелели са очите им от ужас.

Дълго горя огънят, а никакви пламъци се не виждаха. Само черният дим течеше като катранена река надолу из ливадите.

И когато угасна и последната искрица, ръждясалата кучешка верига задрънка в пепелта, във въздуха изсвири нещо и по небето плъзна — от изток до запад — грамадната сянка на таласъма.

И за последен път се чу смехът на нечистата сила, която бягаше в пъкъла.

След четиридесет дена дядо Петко умря. Отначало ухапаната му ръка изсъхна, после тялото му се изду и позеленя като злак.

Запустя воденицата, заглъхна песента на колелото ѝ, а реката продължаваше да си тече под нея и месецът светеше вечер над двете стари върби.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.